

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **J.S.**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Machem
sídlem Slezská 1297/3, Praha

proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 1666/2, Praha

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Určuje se, že stanovení výše kauce ze dne 3. října 2025, a její převzetí dne 13. října 2025, na základě potvrzení o převzetí kauce, č. j. KRPA-312519-2/PŘ-2025-001406, bylo nezákonné.
- II. Žalovaný je povinen vrátit žalobci kauci ve výši 10 000 Kč, jež byla u žalobce vybrána dne 13. října 2025 proti vydanému potvrzení o převzetí kauce, č. j. KRPA-312519-2/PŘ-2025-001406, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 270 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Petra Macha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla dne 3. 10. 2025 v 16:15 hodin v ulici XXX, Praha, žalovaným uložena povinnost ke složení kaucy v částce 10 000 Kč, kterou žalobce odmítl zaplatit. Žalovaný mu tak následně zadržel tabulky registrační značky XXX. Dané motorové vozidlo nemohl žalobce využívat do doby složení kaucy, tedy do 13. 10. 2025 do 11:04 hodin.

[2] V rámci formuláře potvrzujícího zadržení tabulek registrační značky žalovaný uložení kaucy zdůvodnil tím, že žalobce je důvodně podezřelý, se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Rovněž uvedl, že by náklady spojené s vymáháním pokuty byly nepřiměřené, či by vymožení vůbec nebylo možné. Žalobce měl vykazovat vysoce rizikové chování, poněvadž byl v poslední době řešen za velmi závažné přestupky v dopravě a hrozil mu vysoký peněžitý trest, bodové hodnocení a případný zákaz řízení motorového vozidla.

[3] Žalobce v návrhu výroku rozsudku se domáhá toho, aby mu byla převzatá kaucy vrácena s tím, že tvrdí, že mu tato kaucy byla nezákonně stanovena.

II. Žalobní argumentace

[4] Žalobce namítá neexistenci předpokladu žalovaného, který usoudil, že náklady spojené s vymáháním pokuty by byly nepřiměřené, nebo by vymožení nebylo možné vůbec. K tomuto uvádí, že se věnuje živnostenské činnosti v oblasti nákladní vnitrostátní dopravy. Sídlo podnikání má na stejné adrese, kde je veden jeho trvalý pobyt. Zdůrazňuje, že nemá žádné daňové nedoplatky. Rovněž nedluží na pokutách. Ani proti němu není vedeno exekuční nebo insolvenční řízení. Proto dané tvrzení žalovaného shledává nepodloženým a neodůvodněným. Tvrzení o jen obtížné možnosti vymožení pokuty dle jeho názoru není důvodné, ani kdyby byly současně řešeny také jiné žalobcovy přestupky, nebo kdyby byl ohrožen vysokým peněžitým trestem nebo bodovým záznamem. Poukazuje na skutečnost, že předmětná kaucy mu byla uložena v souvislosti s ustanovením § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“). Na základě § 125c odst. 5 písm. c) daného zákona je možné uložit pokutu v maximální výši 10 000 Kč. Žalobce argumentuje, že tato částka nepředstavuje „vysoký peněžitý trest“, na rozdíl od trestů, které lze uložit dle prvního odstavce daného ustanovení ve výši 25 000 – 75 000 Kč.

[5] Žalobce dále rozporuje existenci důvodného podezření na vyhýbání se žalobce přestupkovému řízení. Uvádí, že uložení kaucy není odůvodněno co do konkrétních skutečností, jež by mohly opodstatnit tvrzení, že se žalobce bude vyhýbat řízení o přestupku. Rozporuje také tvrzení žalovaného, že byl „v poslední době řešen za velmi závažné přestupky v dopravě“. Shledává jej neurčitým a nahodilým. Nevyplývá z něj, že by se měl žalobce vyhýbat přestupkovému řízení. Zdůrazňuje, že ani žalovaný neuváděl, že by se žalobce vyhýbal řízení o některém z žalovaným tvrzených velmi vážných přestupků. O to méně lze usuzovat, že se bude žalobce vyhýbat přestupkovému řízení v případě vykazujícím menší závažnost.

[6] Žalobce rovněž namítá nesprávné zhodnocení závažnosti předmětného přestupku. Jelikož žalobci hrozí peněžitý trest do výše 10 000 Kč, jedná se o trest, který je

v rámci systému trestů upravených v zákoně o silničním provozu trestem nízkým, jelikož pokuty dle daného zákona mohou dosahovat až 150 000 Kč. Nesouhlasí ani s tvrzením o hrozbě zákazu řízení motorových vozidel, jelikož za daný přestupek není možné tento trest uložit.

[7] Z výše uvedeného žalobce dovozuje, že žalovaný neměl zákonný důvod k uložení dané kauce ani k zadržení tabulek registrační značky. Zadržet tyto tabulky je totiž dle § 124c odst. 1 zákona o silničním provozu možné jen v případě, kdy je žalovaný oprávněn vybrat kauci. Žalobce proto shledal, že nezákonný výběr kauce představuje nezákonný zásah do jeho práv. Kauci musel složit, aby mohl opět užívat dané motorové vozidlo. Byla tak přímo zasažena jeho majetková sféra.

[8] Žalobce v podané žalobě rovněž poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. K povinnosti odůvodnit výběr kauce odkazuje na bod 21 jeho rozsudku ze dne 7. 9. 2015, č. j. 6 As 149/2015–18. Ve vztahu k tvrzení o hrozbě vyhýbání se řízení o přestupku odkazuje na rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 97/2016–43 (str. 5, poslední odstavec). Z posledně uvedeného rozsudku žalobce rovněž dovozuje, že důvodné podezření o vyhýbání se přestupkovému řízení není představováno ani samotnou hrozbou vysoké sankce, hrozbou zákazu řízení motorového vozidla, ani bodovým postihem. Žalobce připomíná také rozsudek ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 As 72/2015-36, který má výše uvedené potvrzovat. Ve vztahu k možnosti domáhat se vrácení kauce skrze zásahovou žalobu odkazuje žalobce na závěry formulované Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném rozsudku ve věci 7 As 97/2016 (str. 7-9).

[9] Z výše popsaných důvodů formuloval žalobce svůj žalobní návrh takto: *„Žalovaný je povinen žalobci vrátit kauci ve výši 10.000 Kč, nezákonně uloženou žalobci dne 3. října 2025, složenou žalobcem dne 13. října 2025, ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku.“*

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný zdůrazňuje, že v rámci Potvrzení o převzetí kauce i v úředním záznamu jsou uvedeny „samostatné, na sobě nezávislé, ale vzájemně se posilující důvody“. Každý z těchto důvodů je konkretizován ve vztahu k žalobci.

[11] Ve vztahu k opakovanému páčání přestupků žalovaný poukázal na to, že v průběhu roku 2025 měl žalobce spáchat sedm přestupků. Čtyři z nich byly hodnoceny čtyřmi body, tři byly hodnoceny až šesti body. Ačkoli byla rozhodnutí v těchto řízeních v předmětné době nepravomocná, představuje dle žalovaného daný vzorec žalobcova jednání „silný indikátor“, že se bude žalobce vyhýbat přestupkovému řízení, což vyplývá z judikatury.

[12] K reálnému riziku dosažení 12 bodů a pozbytí řidičského oprávnění, v případě že by žalobce byl v daných přestupkových řízeních uznán vinným, žalovaný uvedl, že shledal vyhodnocení provedené příslušným policistou správným. Dodal, že z judikatury vyplývá, že silnou motivací k vyhýbání se přestupkovému řízení je právě hrozba ztráty řidičského oprávnění.

[13] K závažnosti předmětného přestupku a výši hrozící pokuty žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že *„[p]řekročení rychlosti o 37 km/h v obci je přestupek, ohodnocený 4 body, sankcionovaný až 10 000 Kč. Jedná se tedy o přestupek závažný, spojený s vysokým peněžitým trestem a dalším bodovým zatížením. V kombinaci s tím, že žalobce má v témže roce již sedm nepravomocně projednávaných přestupků, představuje hrozící sankce reálnou motivaci*

k vyhýbání se řízení“. Opět odkázal na judikaturu správního soudů, která považuje závažnost hrozící sankce za relevantní individualizovanou okolnost, jež může zakládat důvodnou obavu ve smyslu § 124c odst. 1 zákona o silničním provozu.

[14] Ve vztahu k riziku obtížné vymahatelnosti sankce žalovaný uvedl, že daný policista žalobci na místě zdůvodnil, že dané riziko vyplývá z opakovaného páčání přestupků, hrozící kumulace bodů, hrozících správních trestů a rovněž závažnosti nyní řešeného přestupku. Dodává, že v případě, kdy je obtížná vymahatelnost pokuty podložena konkrétní okolností, představuje legitimní důvod k uložení kauce.

[15] Následně žalovaný dodal, že postup policisty na místě nebyl mechanický. Jednalo se o úvahu konkrétní, individualizovanou, logickou, opřenou o objektivní zjištění. Zdůraznil také, že v žalobcově případě provedl test proporcionality, přičemž uložení sankce splnilo podmínku vhodnosti (bylo způsobným prostředkem k tomu, aby byla zajištěna žalobcova účast v přestupkovém řízení), potřebnosti (nebyl k dispozici jiný prostředek, který by vykazoval srovnatelný účinek) a přiměřenosti (zásah trval po omezený čas, přičemž žalobce měl možnost jej kdykoliv ukončit tím, že kauci složí).

[16] Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, který ze závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci 7 As 97/2016 vyvodil, že žalobní návrh zásahové žaloby může obsahovat také jen požadavek, aby soud rozhodl o vrácení kauce – tedy, aniž by byl zásah označen za nezákonný. Dle žalovaného tento výklad odporuje § 82 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[17] Rovněž poukazuje na výčet příkladů, kdy lze usuzovat riziko vyhýbání se pachatele přestupku řízení, který Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2014 č. j. 4 As 6/2014 (bod 40) – *„aby bylo podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, musely by být kromě spáchání přestupku dány ještě další okolnosti, na které případně poukázal již krajský soud (např. řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů (...))“*. Má totiž za to, že v nyní posuzované věci bylo policistou jednáno v souladu s tímto rozsudkem, jelikož žalobci hrozilo dosažení 12 bodů a související pozbytí řidičského oprávnění. Zároveň žalovaný shledává, že byla splněna podmínka potřebné intenzity důvodů k vybrání kauce ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 273/2014-32. Ve vztahu k odůvodnění uložení sankce pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 4 As 47/2015-34. Dodává, že policista má v terénu značně omezenou možnost ověřovat, zda se daná osoba vyhýbá přestupkovému řízení či nikoli. Zdůrazňuje, že *„[d]otazem do dostupných informačních systémů tento nezjistí, zda řidič se v minulosti vedenému přestupkovému řízení vyhýbal, neboť přestupková řízení jsou ze zákona neveřejná, či mu není dostupná ani informace, zda řidiči hrozí pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení zákonem stanoveného počtu bodů. Jakékoliv prohlášení žalobce při samotné kontrole v tomto smyslu přitom není relevantní a příslušník není povinen jej brát v úvahu jako důkaz takové skutečnosti (...) nezbyvá mu, než relevantní závěry vyvodit z jednání účastníka provozu na pozemních komunikacích a vyhodnotit zcela subjektivně, zda je dána existence důvodného podezření, jako tomu bylo v daném případě (...))“*.

[18] Žalovaný odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 150/2015-43. Dle jeho názoru byly v žalobcově věci splněny požadavky na odůvodnění uvedené v „Potvrzení o převzetí kauce“ a následně také v rámci úředního

záznamu. Obsah úředního záznamu pak odpovídá požadavkům zákona o silničním provozu a také rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013–48, kde se v bodě 24 uvádí: *„Postačí srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení. Je totiž třeba přihlídnout k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kauce vystavováno, když k tomuto dochází přímo zasahujícím policistou a bez ohledu na okolnosti, jakými jsou např. konkrétní místo či prostředí zásahu, frekvence provozu, povětrnostní situace či chování dotčeného řidiče v reakci na provádění silniční kontroly“*. Závěrem připomíná také rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 6. 2023, č. j. 10 A 78/2022 (zejm. na body 22-23 a 27-30).

IV. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zdejšímu soudu, aby žalobu odmítl pro nepřipustnost ve smyslu § 85 s. ř. s., nebo aby ji zamítl pro nedůvodnost dle § 87 odst. 3 s.ř.s.

V. Replika žalobce

[19] V rámci repliky se žalobce vymezil vůči tvrzení žalovaného o vadě žaloby způsobené absencí samostatně formulovaného deklaratorního výroku. Uvedl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá možnost deklaratorního výroku jen za podmínky, že daný zásah již netrvá. Jelikož však zásah stále trvá, nemohl žalobce po soudu požadovat tento deklaratorní výrok.

[20] Dále setrval na své argumentaci, že hrozba vysoké sankce sama o sobě nezakládá důvodné podezření o tom, že se žalobce bude vyhýbat řízení. Obtíže s vymáháním pokuty shledal nepodloženými. Dodal, že *„v těchto věcech nebylo pravomocně rozhodnuto, (...) jde pouze o evidenci oznámených či projednávaných skutků, nikoli o zjištěné a individualizované okolnosti prokazující, že se žalobce řízení v minulosti vyhýbal či jej mařil“*. Namítá, že potvrzení o převzetí kauce má obsahovat konkrétní skutečnosti, ze kterých bylo podezření vyvozeno, nikoli obecné fráze jako „opakované jednání“ nebo „kumulace“. Nesouhlasí s žalovaným, že počet evidovaných přestupků může sám o sobě založit zákonný důvod pro uložení kauce. K vymahatelnosti pokut rovněž dodává, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci 7 As 97/2016 zdůraznil, že *„důvodné podezření přitom nesmí být podloženo jen subjektivními domněnkami policisty, ale musí být postaveno na reálně existujících a řádně zdůvodněných skutečnostech“*.

[21] Ve vztahu k části vyjádření, kde žalovaný hovořil o dosažení 12 bodů žalobcem v případě uznání viny v rámci neukončených řízení a o pozbytí řidičského oprávnění jako motivaci k vyhýbání se řízení, žalobce namítá, že *„je tento argument založen logickou vadou. Pokud již nyní vedená řízení mají vést k tomu, že žalobce dosáhne 12 bodů (jsou-li obvinění důvodná), pak řízení o přestupku, pro jehož podezření žalovaný uložil kauci, na závěru o dosažení 12 bodů není způsobilá nic změnit. Neboli, žalobce dosáhne 12 bodů lhostejno na průběhu řízení o přestupku, v jehož souvislosti byla uložena kauce, což naopak snižuje motivaci žalobce vyhýbat se tomuto přestupkovému řízení, neboť ve vztahu k dosažení 12 bodů nemá žádnou relevanci“*.

[22] Žalobce opakuje, že závažnost sankce není sama o sobě postačujícím faktorem při formulaci závěru o nedosažitelnosti nebo maření řízení. Rovněž podotýká, že žalovaný nevypořádal jeho žalobní námitku, že pokutu ve výši 10 000 Kč nelze ve srovnání s maximální výší pokuty dle daného zákona (150 000 Kč) považovat za závažnou.

[23] K tvrzení žalovaného o provedeném testu proporcionality žalobce uvádí, že jeho provedením není možné kompenzovat nesplnění zákonných podmínek k uložení kaucí. K argumentu žalobcovou možností kdykoli zásah ukončit složením kaucí žalobce uvádí, že toto tvrzení jde proti smyslu soudní ochrany.

[24] Ve vztahu k odůvodnění kaucí žalobce uvádí, že jsou jen opakovány obecné konstrukce. Není v něm však popsáno, které konkrétní skutečnosti dle žalovaného svědčí o žalobcově vyhýbání se řízení. Jako příklad takovýchto skutečností uvádí nedostupnost, nepřebírání pošty, maření úkonů, absenci vazeb k České republice, nedoplatky na pokutách, exekuce nebo daňové exekuce. Proto namítá nepřezkoumatelnost daného odůvodnění.

[25] Žalobce poukazuje na závěr Nejvyššího správního soudu ve věci 7 As 97/2016, kde bylo uvedeno, že žalována jsou ve vztahu ke kaucím krajská ředitelství policie, tedy nikoli ty orgány, jež provádějí úschovu kaucí. Žalobce proto zdůraznil, že není možné blokovat možnost soudní ochrany a restituce kaucí argumentací ohledně následných finančních toků uvnitř veřejné správy.

[26] K judikatuře odkazované žalovaným žalobce uvádí, že zatímco žalovaný své závěry opírá o judikaturu z let 2014-2015, jeho závěry vychází z judikatury z roku 2016. Zdůrazňuje totiž její vývoj. Zároveň dodává, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 7 As 97/2016 nepopírá dříve formulované závěry, nýbrž je zpřesňuje. Konkrétní, individualizované a přezkoumatelné odůvodnění požadují i rozsudky ve věcech 6 As 149/2015 nebo 2 As 72/2015.

[27] K argumentu žalovaného zásadou *ne bis in idem* ve vztahu k vrácení kaucí žalobce uvádí, že nemůže být zatěžován procesním rizikem plynoucím z potřeby následného vypořádání financí mezi jednotlivými orgány veřejné moci. Dodává, že tato zásada se používá v řízeních s trestním charakterem, tedy nikoli při restituci nezákonně odebrané finanční částky.

[28] Ohledně příkladů podezření na vyhýbání se řízení o přestupku uvedených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ve věci 4 As 6/2014 (včetně žalovaným použitého příkladu hrozby dosažení 12 bodů žalobcem a hrozby pozbytí řidičského oprávnění) žalobce namítá, že se jedná o pouhý příkladný výčet. Zdůrazňuje, že přítomnost těchto skutečností musí být posuzována s ohledem na každý jednotlivý případ. Jen tak lze vyhodnotit jejich váhu v dané věci. Nejvyšší správní soud dle názoru žalobce neřešil otázku, zda právě dosažení 12 bodů zakládá důvodné podezření, jednalo se totiž o rámcové shrnutí skutečností, které mohou být zvažovány. Za „podstatně závažnější“ důvod žalobce označuje například nemožnost doručovat poštu účastníkovi řízení, jelikož tento nemá v České republice trvalý pobyt. Dodává, že pokud nemůže být důvodné podezření postaveno na hrozbě sankce zákazu řízení motorových vozidel, přičemž tento je možné uložit až na tři roky, tím méně může být odůvodněno rizikem dosažení 12 bodů, jež je spojeno se ztrátou řidičského oprávnění na dobu jednoho roku.

[29] K argumentu žalovaného omezenými možnostmi policistů v terénu na ověření informací v příslušných systémech žalobce namítá, že zde žalovaný přiznal, že daný policista neoplýval objektivními podklady pro to, aby mohl mít důvodné podezření o výše uvedených skutečnostech. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že policista nemůže zjistit, zda řidiči hrozí dosažení hranice 12 bodů. Poukazuje na ustanovení § 66 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Policistům je totiž umožněn přístup do registru řidičů a ve služebním voze mají k dispozici počítač.

[30] Žalobce dodává, že k „eliminaci“ řidičů opakovaně páchajících přestupky ze silničního provozu slouží bodový systém. Tento nemůže být nahrazován uložením kaucí, která slouží jen ve vztahu k vyhýbání se přestupkovému řízení, přičemž musí být dáno ono důvodné podezření.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

[31] Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 87 odst. 1 s.ř.s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, nezákonnost zásahu posuzoval podle skutkového a právního stavu účinného v době konání zásahu. O důvodnosti podané žaloby uvážil takto. Žaloba je důvodná.

[32] Dle § 124a odst. 1 zákona o silničním provozu platí: *„Policista při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo inspektor silniční dopravy je oprávněn vybrat kauci v rozmezí od 3 500 Kč do 75 000 Kč od řidiče, který je podezřelý ze spáchání přestupku podle tohoto zákona, je-li důvodné podezření, že se bude vyhýbat řízení o přestupku nebo že by případné vymáhání uložené pokuty bylo spojeno s nepřiměřenými náklady, popřípadě nebylo vůbec možné.“*

[33] Dle § 124 odst. 3 téhož zákona platí: *„Při výběru kaucí policista nebo inspektor silniční dopravy poučí řidiče o účelu vybrání kaucí a podmínkách jejího vrácení a vystaví potvrzení o vybrání kaucí, ve kterém musí být uveden důvod vybrání kaucí, její výše a správní orgán, který je příslušný k vedení řízení o přestupku.“*

[34] S ohledem na shora uvedené zákonné podmínky se soud zabýval tím, zda bylo v žalobcově případě dáno důvodné podezření, že se bude přestupkovému řízení vyhýbat. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že v rámci „Potvrzení o zadržení tabulek registrační značky“ žalovaný uvedl: *„(...) Výše jmenovaný vykazuje vysoce rizikové chování, kdy v poslední době byl řešen za velmi závažné přestupky v dopravě. Je ohrožen vysokým peněžitým trestem, bodovým hodnocením a případně zákazem činnosti – řízení MV.“* Tاتاž pasáž je uvedena také v rámci „Potvrzení o převzetí kaucí“. V té je navíc uvedena tato věta: *„V případě, že budou s výše uvedeným projednány již oznámené přestupky dosáhne 12-ti bodů a přijde o řidičské oprávnění.“*

[35] V úředním záznamu ze dne 24. 10. 2025 se uvádí: *„Protože z jednání podezřelého bylo dáno důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, své jednání opakuje, dosud oznámená jednání budou v případě uznání viny dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a pozbytí tak řidičského oprávnění. Nyní projednávané jednání je v případě uznání viny ohroženo vysokým peněžitým správním trestem a bodovým hodnocením a protože vymáhání uložené pokuty by bylo rovněž s ohledem na uvedené skutečnosti spojeno s nepřiměřenými náklady, popřípadě nebylo možné vůbec (...)“*.

[36] Soud připomíná, že ačkoli jsou v případě kaucí, která představuje zajišťovací, nikoli sankční institut (zde lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2014, č. j. 9 As 37/2014–43, publ. pod č. 3074/2014 Sb. NSS), kladené nároky mírnější, je zapotřebí trvat na tom, aby potvrzení o převzetí kaucí obsahovalo důvody, ze kterých je patrné důvodné podezření na vyhýbání se řidiče řízení o přestupku. Výše uvedené závěry zopakoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 273/2014-32, č. 3216/2015 Sb. NSS.

[37] V rozsudku ve věci 11 A 157/2015 jedenáctý senát zdejšího soudu shledal, že za situace, kdy policista pouze uvedl, že žalobci hrozí vysoký peněžitý trest a také povinně

ukládáný trest zákazu řízení motorových vozidel, nemohou pouze tyto skutečnosti samy o sobě založit obavy z žalobcova vyhýbání se řízení o přestupku. V nyní posuzované věci bylo policisty proti výše uvedenému případu argumentováno také bodovým hodnocením, ani to však podle názoru soudu v celém svém souhrnu nepostačovalo k závěru, že se žalobce bude vyhýbat řízení o přestupku. Sice je pravda, že rozhodnutí o vybrání kaucí je rozhodnutím, které policista činí v časové tísní, na místě samém, proto je tuto skutečnost také nutno při přezkumu zohlednit, nicméně i tak musí být provedeno odůvodnění rozhodnutí o kauci (ust. § 124 odst. 3 zákona o silničním provozu).

[38] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013-48 (bod 24), uvedl, že „na vymezení důvodu uložení kaucí, který je podle § 125a odst. 3 věta druhá zákona o silničním provozu třeba uvést v písemném potvrzení o jejím převzetí, nelze klást nároky vycházející z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Postačí srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení. Je totiž třeba přihlídnout k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kaucí vystavováno, když k tomuto dochází přímo zasahujícím policistou a bez ohledu na okolnosti, jakými jsou např. konkrétní místo či prostředí zásahu, frekvence provozu, povětrnostní situace či chování dotčeného řidiče v reakci na provádění silniční kontroly“. V nyní posuzované věci je zapotřebí ve vztahu k výše uvedenému dodat, že žalobce odmítl složit kauci na místě. Učinil tak až o deset dní později. Nejednalo se tedy o terénní podmínky popsané v poslední větě výše uvedené citace.

[39] Ve vztahu k nedostatečnému odůvodnění důvodného podezření na vyhýbání se řízení samotnou výší sankce lze odkázat na závěr formulovaný Nejvyšším správním soudem ve věci 2 As 72/2015, kde se uvádí, že „i za předpokladu, že hrozící sankce je pro podezřelého řidiče skutečně (zjistitelně) citelná, nelze z toho automaticky dovozovat, že se řidič bude přestupkovému řízení vyhýbat. Smyslem uložení sankce je mj. zásadně i represe, představovaná citelnou újmu pro postižený subjekt. Měla-li by pak citelnost sankce být důvodem pro obavu, že se podezřelý bude vyhýbat přestupkovému řízení, byl by tento důvod dán u drtivé většiny podezřelých. Důsledky takto širokého výkladu jsou však zjevně disproporční k intenzitě zásahu do majetkové sféry podezřelého, kterou představuje vybrání kaucí dle § 125a zákona o silničním provozu. Jistá míra korelace mezi citelností sankce a motivací podezřelého k vyhýbání se přestupkovému řízení zde sice nepochybně existuje, dle Nejvyššího správního soudu však jistě nedosahuje takové intenzity, že by na jejím základě bylo lze důvodně usuzovat na budoucí vyhýbání se přestupkovému řízení, neboť takový postup podezřelého bývá zpravidla výsledkem jeho volní úvahy, ovlivněné hned několika faktory odvíjejícími se od konkrétní situace, což znemožňuje takovou paušalizaci.“ Ve vztahu k nyní posuzované věci má soud za to, že důvod uvedený v potvrzení o převzetí kaucí, zformulovaný „je ohrožen vysokým peněžitým trestem“, sám o sobě nepředstavuje dostatečně silný důvod k uložení kaucí. Hrozící trest (10 000 Kč) podle názoru soudu není vysoký a nepředstavuje natolik intenzivní důvod, aby mohl zdůvodnit zvolený postup.

[40] Další důvod uvedený v potvrzení o převzetí kaucí je představován tím, že žalobce „vykazuje vysoce rizikové chování, kdy v poslední době byl řešen za velmi vážné přestupky v dopravě“. Z obsahu správního spisu se soud seznámil s ostatními přestupky, jichž se měl žalobce dopustit, a to dle údajů v registru řidičů a dle evidenční karty řidiče. Jednalo se o tři pravomocná rozhodnutí, kdy byl žalobce pokaždé řešen v souvislosti

s přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (tedy jiné jednání). V jednom z případů byl řešen také přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 12 téhož zákona (nepřipoutání bezpečnostním pásem). Ve dvou z těchto řízení jsou evidována rovněž porušení § 4 písm. c) daného zákona (povinnost řídit se signály a dopravními značkami). V jednom případě se jednalo o porušení dle § 4 písm. a) a dle § 18 odst. 1 téhož zákona (povinnost chovat se ohleduplně a ukázněně a obecně přizpůsobit rychlost vozidla). Ačkoliv je patrné, že žalobce opakovaně porušuje své povinnosti v silničním provozu, podle názoru soudu se však nejedná o natolik intenzivní protiprávní jednání, které by mohlo vzbuzovat důvodné podezření, že se bude nadále vyhýbat přestupkovému řízení; takový závěr z těchto porušení zákona přijmout podle názoru soudu bez dalšího nelze. Dle názoru soudu toto podezření nemohou založit ani žalovaným odkazovaná nepravomocná řízení. V tomto směru soud připomíná, že zde se nejedná o posuzování nezákonného jednání žalobce, ale o naplnění podezření, že by se žalobce mohl vyhýbat přestupkovému řízení. Tak výraznou intenzitu tyto přestupky nemají a samy tak nemohou tento závěr naplnit (soud nesouhlasí s tím, že se jedná o „velmi vážné přestupky“, což uváděl žalovaný jako důvod pro zajištění vozidla, resp. tabulek registračních značek a uložení kauce).

[41] Dále je jako důvod uvedeno „bodové hodnocení“ a „případně záka[z] činnosti řízení MV“, přičemž je dále upřesněno, že „[v] případě, že budou (...) projednány již oznámené přestupky dosáhne 12-ti bodů a přijde o řidičské oprávnění“. K tomuto žalobce v podané žalobě zdůrazňoval, že mu nehrozí zákaz činnosti motorových vozidel, jelikož ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu jeho uložení neumožňuje. Zde se soud ztotožňuje s tvrzením žalobce, že uložení zákazu činnosti není dle daného ustanovení možné. Zákazem činnosti podle názoru soudu nemůže být myšleno dosažení 12 bodů (což asi bylo myšleno správním orgánem vzhledem k formulaci tohoto důvodu), které je posouzeno dále.

[42] Ve vztahu k hrozbě „vybodování se“ žalobce jako důvodu zakládajícímu důvodné podezření žalovaný odkazoval na rozsudek zdejšího soudu ve věci 10 A 78/2022 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 4 As 6/2014. V obou případech soud uvedl jako příklad hrozbu dosažení celkového počtu 12 bodů.

[43] Ve vztahu k rozsudku desátého senátu zdejšího soudu (10 A 78/2022) je v souvislosti s nyní posuzovanou věcí zapotřebí uvést, že v tehdy řešeném případě se jednalo o cizího státního příslušníka, přičemž otázka ohrožení vymahatelnosti u státního příslušníka země, se kterou nemá Česká republika uzavřenou žádnou bilaterální smlouvu o pomoci při postupu v přestupkovém řízení, byla jedním z nosných důvodů pro zamítnutí žaloby. V Evidenci řidiče se navíc nacházelo „Oznámení o dosažení 12 bodů a výzva k odevzdání řidičského průkazu“ společně se záznamem o devíti přestupcích týkajících se zejména nedodržování rychlosti. Tato situace je se situací žalobce nesrovnatelná – jednalo se i o další důvody, které vedly k uložení kauce, dále se pak jednalo o pravomocně ukončená řízení, která již vedla k vydání oznámení o dosažení 12 bodů s výzvou k odevzdání řidičského průkazu v době uložení kauce.

[44] V rozsudku ve věci 4 As 6/2014 Nejvyšší správní soud v bodě 40 uvedl: „Aby bylo dáno podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, musely by být kromě spáchání přestupku dány ještě další okolnosti na které případně poukázal již krajský soud (např. řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, brozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, případně řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit).“

Daný rozsudek byl rovněž publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího soudu s č. 3067/2014 Sb. NSS.

[45] Během roku 2025 byla (na základě údajů shodných v obou výše uvedených zdrojích) s žalobcem vedena tři řízení o přestupcích. Ve dvou z nich byla uložena pokuta v příkazním řízení (ve výši 4 000 a 1 500 Kč), a posledním byla uložena pokuta příkazem na místě ve výši 2 000 Kč. Ke dni pořízení příslušných výpisů byla všechna tři rozhodnutí v právní moci. Žalovaný ve svém vyjádření hovoří o celkem sedmi nepravomocných řízeních, přičemž ve čtyřech případech hrozil bodový postih 4 body za každé řízení a ve třech případech hrozil bodový postih 6 bodů za každé řízení. Na výpisu z registru řidičů založeném ve správním spise je uveden aktuální stav bodového hodnocení řidiče „4“. Za předmětný přestupek, který byl představován překročením nejvyšší dovolené rychlosti o 37 km/h, tedy o 20 km/h a více, se dle bodu 17 Přílohy k zákonu o silničním provozu (Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností a počet bodů za tato jednání) počítá bodová ztráta v hodnotě „4“. Soud má tak za to, že v žalobcově případě nelze použít judikaturou uváděný důvod spočívající v hrozbě dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení. V době rozhodování správního orgánu byl stav bodového hodnocení žalobce „4“. Za předmětný přestupek mohly být uloženy body 4. Jednalo by se tak o stav bodového hodnocení v hodnotě „8“. Dle názoru soudu nelze v rámci této úvahy zohledňovat v době rozhodování správního orgánu nepravomocná řízení o přestupcích, neboť ještě nedošlo k pravomocnému uložení bodů. Pokud by podle názoru soudu postačovalo pouze nepravomocně možné uložení bodů, které by se sčítaly pro možnost uložení kauce, obcházel by se tím samotné ustanovení o dosažení příslušného počtu bodů a z toho plynoucí následek odevzdání řidičského oprávnění. Soud tak neshledal ani tento důvod jako dostatečný k založení důvodného podezření na vyhýbání se přestupkovému řízení, kdy má soud za to, že uvažovat lze pouze o počtu bodů, které plynou z pravomocně uložených trestů.

[46] Ačkoliv jednotlivé důvody podle názoru soudu samy neobstojí, mohly by zdůvodnit postup žalovaného ve svém souhrnu, pokud by příslušné intenzity, která by mohla naplňovat obavu o další chování žalobce, dosáhly. Ani takové intenzity však podle názoru soudu tyto skutečnosti nedosahují. I když je pravda, že žalobce se v minulosti dopouštěl přestupků, soud nemůže souhlasit s tím, že by se jednalo o „velmi vážné přestupky“, nesouhlasí ani s tím, že by mu za přestupek hrozil vysoký peněžní trest (ten za tento přestupek v horní sazbě je 10 000 Kč), stejně jako není dostatečně zdůvodněno podezření na bodové hodnocení (to činilo i po započtení tohoto přestupku 8 bodů), zákaz činnosti u tohoto přestupku nepřichází v úvahu. Stejně z ničeho neplyne, že by se žalobce měl vyhýbat řízení o přestupku (další důvod uvedený v potvrzení o zadržení tabulek registrační značky). Všechny tyto důvody podle názoru soudu buď nebyly naplněny (hrozba trestu zákazu činnosti, neodůvodněná obava o vyhýbání se řízení o přestupku, hrozba pokuty až do výše 10 000 Kč není vysokým trestem, žalobcem spáchané či s ním projednávané přestupky nejsou velmi závažné, a bodové hodnocení v době zadržení tabulek a stanovení kauce nedosahovalo hodnoty 12 bodů), ve svém souhrnu (z čehož zbývá množství přestupků, za něž byl žalobce podle karty řidiče postižen a jsou s ním projednávány) pak nejde o natolik intenzivní obavu, aby musely být zadrženy tabulky či stanovena kauce. Proto soud má za to, že důvody pro postup žalovaného podle ust. § 124a odst. 1 zákona o silničním provozu nebyly dány. Žaloba v části, kde konstatovala nezákonnost stanovení kauce a její vybrání, tak je důvodná, neboť v době, kdy k zásahu došlo, podle názoru soudu zákonné podmínky pro tento postup nebyly.

[47] Následně se soud zabýval žalobní námitkou týkající se možnosti vrácení kauce na základě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Žalovaný se v rámci svého vyjádření vymezoval vůči závěrům zdejšího soudu v rozsudku ve věci 11 A 157/2015, proti němuž směřující kasační stížnost žalovaného Nejvyšší správní soud v žalobcem opakovaně citovaném rozsudku ve věci 7 As 97/2016 zamítl. Uváděl, že lze kauci pouze započíst nebo vrátit, ale nelze ji „nezohledňovat“, jako by ji neměl v úschově. Jedná se o následující pasáž prvně uvedeného rozsudku: *„Není pak rozhodné, že žalovaný kauci odevzdal úřadu, který přestupek projednává. Je na žalovaném, aby (s ohledem na rozsudkem uloženou povinnost) inicioval postup, jímž by v součinnosti s Magistrátem hlavního města Prahy byla částka 5.000,- Kč převedena zpět žalovanému s tím, že nadále kauce nebude při rozhodování o přestupku zohledněna a nastolen bude stav, jako by kauce vybrána nebyla.“* Soud má za to, že výše uvedený závěr je příléhavý i v žalobcově věci, a proto se s ním ztotožňuje, proto povinnost vrátit kauci uložil přímo tomu vykonavateli veřejné správy, který ji uložil.

[48] K argumentu žalovaného vznikem bezdůvodného obohacení a zásadou *ne bis in idem* se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ve věci 7 As 97/2016, když konstatoval, že *„[s] ohledem na skutečnost, že žalovaný relevantně nedokládal, že by kauci žalobci vrátil jak Magistrát hlavního města Prahy, tak i žalovaný, je nadbytečné zabývat se námitkou poukazující na hrozbu bezdůvodného obohacení, či na porušení zásady ne bis in idem“*.

[49] K žalobcově v replice uvedené námitce, kde nesouhlasil s argumentací žalovaného provedeným testem proporcionality, soud uvádí, že v situaci, kdy není naplněn zákonný předpoklad pro uložení kauce (tj. důvodné podezření na vyhýbání se přestupkovému řízení), je tato argumentace nadbytečná, neboť na závěru o důvodnosti podané žaloby již nemůže nic změnit.

[50] Žalobce opakovaně odkazoval na závěry formulované Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 97/2016 – 43, kde se ve vztahu k formulaci žalobního návrhu uvádí toto: *„Lze tedy shrnout, že právní úprava umožňuje soudu v případě žaloby směřující proti nezákonnému zásahu rozhodnout deklaratorním nebo konstitutivním výrokem. Konstitutivní výrok přichází v úvahu tehdy, pokud zásah nebo jeho důsledky trvají, deklaratorní výrok pak přichází v úvahu pouze tehdy, pokud došlo k ukončení zásahu. Jestliže zásah, resp. jeho důsledky trvají, může se žalobce domáhat vydání příkazujícího výroku na plnění. Je třeba zdůraznit, že žalobní návrh (petit žaloby) je pro soud závazný (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197).“* Dále se v něm také uvádí: *„Žalobce tak požadoval vydání příkazujícího výroku na plnění, a to zcela v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť v průběhu řízení před městským soudem trvaly důsledky nezákonného zásahu (kauce žalobci k datu rozhodování soudu vrácena nebyla; kauce byla uložena v úschově u Magistrátu hlavního města Prahy).“* V této souvislosti zdejší soud uvádí, že formulace jak deklaratorního, tak i konstitutivního výroku rozsudku možná je, neboť to připustil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci 6 As 108/2019 (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. března 2021, č. j. 6 As 108/2019- 39) v odst. 108: *„[108] Jakýkoli dogmatismus při požadavcích na formulaci výroku rozsudku, kterým soud vyhověl zásahové žalobě, není namístě. Při formulaci výroku je klíčová jeho srozumitelnost a vykonatelnost. Též u výroků reagujících na trvající zásah proto může být pro přehlednost vhodné určit, že zásah je nezákonný a teprve pak (třebas i v dalším výroku) zakázat správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval (což ostatně odpovídá také prostému jazykovému výkladu § 87 odst. 2 věty první s. ř. s.). Jako zbytečně kategorické je proto třeba odmítnout závěry rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1*

Afs 60/2014-48, bod 21, dle něhož zákonný text „může svádět k závěru, že správní soud je oprávněn vydat výrok určovací a výrok na plnění vedle sebe. Při bližším pohledu je ovšem zřejmé, že tyto výroky vedle sebe neobstojí.“ Podle názoru soudu tak kombinace obou výroků je možná, a proto soud ve svém výroku pro lepší přehlednost výroky rozdělil do dvou, ač se žalobce domáhal vydání výroku jednoho (obsahově však podle názoru soudu se domáhal jak deklarace nezákonnosti zásahu, tak uložení povinnosti vrátit kauci). Vybrání kaucí tedy soud posuzuje jako jednorázový zásah v minulosti, jehož následky (zadržování kaucí) trvají do dne vydání tohoto rozsudku. Ve vztahu k nyní posuzované věci soud podotýká, že i zde nebyla kaucí žalobci ke dni tohoto rozhodnutí vrácena. Proto je možné rozhodnout jak o deklaraci nezákonnosti zásahu, tak i o povinnosti uložení vrácení kaucí.

[51] Z výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaným uvedené důvody v potvrzení o převzetí kaucí nezakládaly důvodné podezření o tom, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení. Žalovaný tak vybral od žalobci kauci neoprávněně, neboť jeho závěry, které uvedl v potvrzení o zajištění vozidla a v dalších listinách, soud jednotlivě přezkoumal, jak bylo shora uvedeno, a neshledal, že by mohly být důvodem pro vybrání kaucí. Vzhledem k tomu, že kaucí nebyla vrácena (účastníci nic takového netvrdí), je možné uložit žalovanému povinnost k jejímu vrácení. Tato povinnost je ukládána žalovanému jako správnímu orgánu, který kauci vybral.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[52] Na základě výše popsaného posouzení dospěl zdejší soud k závěru, že zásah představovaný vybráním kaucí byl nezákonný, proto konstatoval nezákonnost tohoto zásahu pod výrokem I. rozsudku. Pod výrokem II. rozhodl, že žalovaný je povinen vybranou kaucí ve výši 10 000 Kč vrátit žalobci zpět, neboť následky tohoto nezákonného zásahu stále do doby vydání rozsudku v této věci trvají (kaucí nebyla vrácena, nic takového nebylo účastníky řízení tvrzeno).

[53] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

[54] Výrokem II. rozhodl soud o náhradě nákladů řízení. Tento výrok je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má nárok na tyto náklady řízení. Náklady žalobce za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč za žalobu a odměna advokáta. Tato zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž za každý z nich náleží částka 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů v částce 450 Kč. Za řízení o žalobě tak zástupci žalobce náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 140 Kč [2 x (4 620 + 450)]. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku 2 130 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty na celkovou částku 12 270 Kč. Celkové náklady za řízení o žalobě tak činí 14 270 Kč. Soud nepřiznal jako úkon vypracování repliky k vyjádření žalovaného, neboť věc byla jasná již ze žaloby a důvody pro postup žalovaného pramenily přímo z listin, obsažených ve správním spise a přiložených k žalobě. Proto soud nemá vypracování repliky za úkon, který by byl pro posouzení věci nutný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. května 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu